

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **B. P.**, nar. X, státní příslušnost X, hlášený k pobytu v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, t. č. na adrese X, zastoupený Mgr. et. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, 120 00, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2015, č. j. OAM-35/ZA-ZA05-K08-2015, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce podal dne 12. 1. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž

vedl, že svou vlast opustil 14. 10. 2014, odjel za matkou, která pobývá v České republice (dále jen ČR). Na Ukrajině nikoho nemá, zůstal by tam sám. Nyní je tam válka, odvádějí muže do války, což by se mohlo týkat i jeho. V ČR by chtěl zůstat, pracovat a žít se svou matkou. Žalovaný se po nastínění skutkového stavu věci následně v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu, důvody pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu a konečně i důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b zákona o azylu. Při svém rozhodování žalovaný vycházel z výpovědí žalobce a informací, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení o situaci na Ukrajině, zejména ve vztahu k situaci politické a bezpečnostní a stavu dodržování lidských práv. Po uvedeném zhodnocení dospěl k závěru, že zde není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu, neboť důvody, pro které žalobce požádal o mezinárodní ochranu, jsou legalizace jeho pobytu na území České republiky a obava z povolání do ukrajinské armády, které nelze zahrnout mezi zákonem taxativně vymezené důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, 3, § 4 odst. 1 a § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve vazbě na § 12 a na § 14a zákona o azylu. Požádal o ustanovení zástupce soudem, který by jeho žalobu doplnil.

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce brojí zejména proti tomu, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav, přistoupil k hodnocení důvodů žalobcovy žádosti mechanicky, otázkou možného nasazení žalobce do bojů z pohledu jeho konkrétních obav se zabýval pouze okrajově. Dle názoru žalobce může být odpírání nástupu do armády z důvodu svědomí důvodem k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalobce nesouhlasí se zjednodušujícím výkladem správního orgánu. Žalobce jako hlavní argument odepírání nástupu do ukrajinské armády uváděl otázku svědomí a odporu k zabíjení spoluobčanů. Žalobci není známo, jakým způsobem stát postupuje při výběru vhodných kandidátů na mobilizaci a nasazení v probíhající válce. Ani správní orgán tuto otázku neřešil. Správní orgán shromážděné podklady pro rozhodnutí nehodnotil v souladu s § 3 správního řádu, když nezmiňuje části zpráv svědčící ve prospěch žalobce.

Závěry žalovaného o tom, že nastoupení do vojenské služby je občanskou povinností a obavy z trestního postihu dezerce nejsou azylově relevantními důvody, jsou v rozporu se zákonem o azylu, resp. článkem 9 odst. 2 písmena e) směrnice EU č. 2004/83, *o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany* (dále jen kvalifikační směrnice) ale i judikaturou Nejvyššího správního soudu (dale také jen NSS). Pokud v těchto obavách existuje aspekt svědomí, tak dle konstantní judikatury tyto obavy mohou být důvodem pro udělení

mezinárodní ochrany. Správní orgán ve svém rozhodnutí aspekt svědomí zcela záměrně pomíjí, ačkoliv žalobce uváděl, že nechce zabíjet a střílet vlastní spoluobčany a účastnit se konfliktu, který je specifický zmatkem, zvůl a bezvládním. Žalobce odkázal na konkrétní judikaturu NSS, která v některých případech odmítání vojenské služby nebo účast v bojích, považuje za skutečnost pro udělení mezinárodní ochrany relevantní. Dále uvedl, že závěry domácí judikatury v tomto směru podporuje i rozsudek SDEU ve věci C-472/13 ze dne 26.2.2015, který se zabýval výkladem článku 9 odst. 2 písmena e, kvalifikační směrnice, ve kterém je uvedeno, že *„za akt pronásledování je považováno i trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2. Do těchto doložek o vyloučení mimo jiné patří i páčání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN.“* Podle názoru žalobce byl správní orgán povinen vést dokazování ke zjištění, jak vypadá nasazení armády a boje v daných oblastech, zda je nasazení armády legitimní a v souladu s mezinárodním právem. V duchu předmětných rozsudků NSS bylo také namístě zjišťovat, jakým způsobem je případně zacházeno se zajatými vojáky ze strany proruských separatistů, zda jim například hrozí mučení a nelidské zacházení, jaké tresty hrozí ze strany ukrajinských úřadů za odmítnutí nastoupení zpět do armády.

Dále žalobce odkázal na vyjádření Vysoké komisařky pro lidská práva při OSN Navi Pillay v tom směru, že je vysoce pravděpodobné, že situaci na Ukrajině bude řešit Mezinárodní trestní tribunál, neboť obě strany konfliktu používají těžké zbraně k útokům na civilisty, což je považováno za porušení mezinárodního práva. Uvedené potvrzuje i Výroční zpráva Amnesty International 2014/15 o situaci na Ukrajině, obdobně i ve zprávě Human Rights Watch 2015 se uvádí, že obě strany konfliktu se dopouštějí porušování mezinárodního práva, například v lednu a únoru 2015 bylo hlášeno několik případů použití kazetové munice či neřízených střel. Nic z výše uvedeného správní orgán ve svém rozhodnutí nehodnotí, což je dle názoru žalobce v rozporu s § 3 správního řádu a § 12 písm. b), resp. 14 a 14a zákona o azylu. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil bezpečnostní situaci na Ukrajině a jeho obavy, vztahující se k hrozbě ozbrojeného konfliktu na Ukrajině a jeho možném rozhoření do dalších oblastí (uvádí, že v červenci 2015 se naplno rozhořel do Zakarpatské oblasti). V případě narukování žalobce do armády, hrozí nejen střet s jeho spoluobčany na Donbasu, ale dokonce jeho nasazení i v jeho rodné oblasti. Setrval na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval.

Zopakoval stěžejní důvody, na kterých stojí přezkoumávané rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

K bezpečnostní situaci na východní Ukrajině žalovaný konstatoval, že ani současnou tamější nestabilní a zhoršenou bezpečnostní situaci nelze podřadit důvodům relevantním pro udělení mezinárodní ochrany. S odkazem na podkladové

zprávy uvedl, že na Ukrajině neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl představovat ohrožení žalobce. Ve dvou z celkem 24 oblastí Ukrajiny, konkrétně v Doněcké oblasti a Luhanské oblasti při ruské hranici, sice skutečně dochází ke střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a protivládními ozbrojenci, ty se však omezují jen na části území těchto dvou oblastí. Situace na západě a středu země je však klidná, občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním se v rámci země. Konstatuje, že z použitých informací vyplývá, že Černovická oblast, kde má žalobce hlášený trvalý pobyt a kde žije po celý život, není v současné době nijak zasažena střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a proruskými separatisty, ani s oblastmi zasaženými těmito střety nijak nesousedí. Rovněž snaha žalobce žít v ČR se svojí matkou, resp. existence rodinných vazeb, není mezi taxativně vypočtenými důvody v ustanovení § 12 zákona o azylu rovněž obsažena.

K obavě z povolání do armády žalovaný uvedl, že neochota žalobce nastoupit do armády nebo snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Existenci této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonání uznávají za naprosto legitimní i Ženevská konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Výkon vojenské služby nelze považovat za vážnou újmu podle zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ani důvody k udělení doplňkové ochrany. Žalovaný považuje žalobní námitky za neopodstatněné, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

Soud v řízení zkonstatoval obsah správního spisu, z něhož se podává, že dne 12. 1. 2015 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, stejného dne s ním byl proveden pohovor k podané žádosti. Žalobce uvedl, že je ukrajinské národnosti a státní příslušnosti, vyznává pravoslaví, on ani nikdo z jeho rodiny není a nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Nebylo a není proti němu vedeno trestní stíhání. Vojenskou službu nevykonával. Je svobodný, na Ukrajině naposledy žil ve městě Zastavna v Černovické oblasti. Svou vlast opustil 14. 10. 2014, odjel za matkou, která pobývá v ČR dva roky, vdala se za Čecha. Na Ukrajině nikoho nemá, zůstal by tam sám. Nyní je na Ukrajině válka, odvádějí muže do války, což by se mohlo týkat i jeho. Povolávací rozkaz zatím neobdržel. Ve vlasti nikdy neměl žádné problémy se státními orgány. O mezinárodní ochranu žádá proto, že by chtěl v ČR zůstat, pracovat a žít se svou matkou. ČR je jeho cílovým státem. V případě svého návratu na Ukrajinu se obává války, povolání do armády a toho, že by byl poslán bojovat na východ. Nechce zabíjet, střílet lidi a být zabit. Nikoho na Ukrajině nemá, nic ho tam nečeká, nemá tam žádnou budoucnost. Ke svému

zdravotnímu stavu uvedl, že se narodil s vrozenou vadou srdce, nebral žádné léky ani se neléčil, nemá s tím žádné problémy.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29. 5. 2014 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014, Výroční zprávy Human Rights Watch z 29. 1. 2015, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15. 1. 2015, Zprávy organizace Freedom House-Ukrajina z 28. 1. 2015 a z informací Infobanky ČTK – „Země světa, Ukrajina“- aktuální znění. Žalobce využil možnosti dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu a s předloženými informacemi se seznámil. Uvedl, že konflikt z východní Ukrajiny se přesouvá směrem na západ. Nenavrhoval žádné případné doplnění podkladů pro rozhodnutí.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu, které soud považuje za transparentní, pocházející z vícero nezávislých informačních zdrojů, a proto je lze považovat za objektivní a přiměřeně aktuální.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů,

tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.

Z výpovědi žalobce bylo jednoznačně prokázáno, že hlavním důvodem jeho odjezdu z vlasti bylo přání být se svou matkou, která žije v ČR (na Ukrajině zůstal sám, nikoho tam nemá) a obava z povolání do ukrajinské armády. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 3 až 4) vyplývá, že žalovaný se řádně zabýval žalobcem uváděnými důvody podané žádosti. Předně žalovaný popsal vývoj politické a bezpečnostní situace na Ukrajině od konce roku 2013, které vyústily v události na Majdanu v únoru 2014, až do doby vydání napadeného rozhodnutí. Přezkoumatelným způsobem se vypořádal s žalobcem uváděnou obavou z odvodu do armády v souvislosti s aktuálním vývojem bezpečnostní situace na Ukrajině. V tomto směru se krajský soud zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem, je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Soud zde odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se z pohledu mezinárodní ochrany opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby. Lze tak odkázat např. na rozsudek č. j. 5 Azs 4/2004-49 ze dne 29. 3. 2004, v němž se uvádí: „*Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím*“ nebo na rozsudek č. j. 2 Azs 17/2012-44 ze dne 7. 8. 2012 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je uvedeno: „*Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.*“ Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Žalobce v průběhu správního řízení neuváděl, že by odmítání nástupu do armády souviselo s jeho náboženským vyznáním nebo politickým přesvědčením. Uváděl, že se války bojí, nechce zabíjet. Jak žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na Příručku procedur a kritérií pro postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Newyorského Protokolu (1967)…, vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, „člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje.“

Žalobcem uvedený primární důvod jeho odjezdu z Ukrajiny, přání a snaha žít se svou matkou v ČR, rovněž nelze podřadit pod výše uvedené taxativní důvody pro udělení azylu dle § 12 cit. zákona. Z již ustálené judikatury NSS plyne, že snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69 či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů mohl žalobce k uvedenému účelu využít. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje.

Za správné a zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné, považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 zákona o azylu.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok, žalobce se ho v průběhu správního řízení ani nedomáhal. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu (zohlednil sdělení žalobce ohledně vrozené srdeční vady a kontroly jeho zdravotního stavu v zemi původu) a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný.

K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č. j. Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, ze kterého vyplývá, že: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně žalovaný postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl žádné potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících

aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině), konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země je klidná (podle informace MZV ČR č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014). Ze správního spisu a výpovědí žalobce je zřejmé, že žil v Černovické oblasti, která se nachází v západní části Ukrajiny, kde je situace klidná. Krajský soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalobce žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro něho z konfliktu probíhajícího na Ukrajině netvrdil (s výjimkou povolání do armády - k uvedenému viz výše). Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobní námitky ani v tomto směru soud neshledal důvodnými.

Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Možnost odkázat na závěry uvedené v rozhodnutí žalovaného (s nimiž se krajský soud ztotožnil), soud dovozuje z ustálené soudní praxe, zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaného pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého: *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové 27. září 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně